

[Ejner Kristensen.]

beskæftigelse, der i en tid, hvor der er mangel på arbejdskraft, kan betyde, at de på begrænsede områder i erhvervslivet kan blive et værdifuldt supplement på arbejdsmarkedet. Ikke mindst kan man vel sige, at en sådan aktivisering af mange patienter vil have en god psykisk virkning på disse.

Alle disse nye former for behandling og oplæring finder jeg meget værdifulde og frugtbare, og som et væsentligt træk i moderne syn på åndssvageforsorgens opgaver giver de vel også nye perspektiver på hele dette forsorgsområde og fremtidsmuligheder, som, kan man vel sige, giver lægevidenskaben optimisme i arbejdet på disse områder og også bringer håb og trøst til de åndssvages pårørende.

Denne udvikling inden for åndssvageforsorgen stiller ganske naturligt store krav til vore institutioners indretning. Hvad der ved århundredskiftet var noget enestående og fremragende, er i dag blevet forældet og lidet svarende til tidens ændrede krav og muligheder. En forudsætning for, at man kan videreføre og udvikle de nye tanker om oplæring og optræning af de åndssvage, er, at der skabes nye rammer, hvori en sådan undervisning kan foregå, d. v. s. skoler, værkstedsbygninger af forskellig art o. s. v. Når dertil kommer, at man i almindelighed tilstræber en institutionsform, hvorved man i højere grad end tidligere lægger vægt på, at fornemmelsen af et hjemms hygge og tryghed bringes inden for institutionens mure på den måde f. eks., at man ønsker patienterne samlet i mindre grupper, forstår man, at vore åndssvageanstalters bygninger alene af disse grunde er blevet forældede og lidet skikkede til de nye formål, man ønsker at realisere.

Det foreliggende lovforslag om udbygning af forsorgscentret for Sydøstjylland, Bregning, er da også at betragte som en etape på vejen mod ændrede forhold.

Som fremført i den højtærede socialministers fremsættelsestale var institutionen Bregning, da den oprettedes omkring århundredskiftet, et mønster for institutioner af denne art, anerkendt og beundret såvel herhjemme som i udlandet. Jeg synes derfor, der ved denne lejlighed kunne være god grund til med beundring og taknemlighed at tænke på den mand, professor Christian

Keller, som var igangsætter og drivende kraft ved Bregnings tilblivelse. Han hører til den række af enkeltpersoner, hvoraf Danmark har haft flere, som med stor social forståelse og kærlighed til sine handicappede medborgere blev banebrydere for en betydningsfuld gren af den sociale forsorg. Det er dette arbejde, som i dag skal fortsættes og udbygges under hensyn til den skete udvikling på disse områder.

Med hensyn til forholdene på Bregning, som de er i dag, set i belysning af de krav, som nu stilles, skal jeg ikke sige mange ord, men henvise til den meget fyldige og grundige betænkning, vi har fået fra planlægningsudvalget. Denne betænkning, som det foreliggende lovforslag også bygger på, er meget mistrøstigt, for så vidt som den som konklusion udtaler, at de nuværende forhold ikke kan anses for forsvarlige, og det er jo en meget hård dom. Jeg har personligt for nylig haft lejlighed til at se det såkaldte sygehus på Bregning, altså den behandlingsbygning, som i første omgang skal fornys, og det var åbenbart selv for en lægmand, at rammerne for det arbejde, som her dagligt udføres, både behandlingen af de syge og det forskningsmæssige arbejde, i høj grad var utidssvarende og forældede.

Sammen med denne nybygning foreslås opførelse af mindre patientbygninger med 240 sengepladser i alt til en udgift på 15 mill. kr., men dette er altså kun begyndelsen, idet man regner med, at den fuldstændige udbygning af forsorgscentret vil koste 50 mill. kr. fordelt over en 10-årig periode.

Jeg er helt enig med den højtærede socialminister i, at det er nødvendigt, at man går gradvis frem. Under de finansielle vilkår, vi lever under i øjeblikket, er en vurdering af vor økonomiske formåen en nødvendighed, og jeg mener for øvrigt heller ikke, at vor sociale ansvarsfølelse behøver at være mindre, fordi vi ikke sådan med lukkede øjne bevilger penge til disse formål. Kritisk indseende med, hvorledes disse meget store bevillinger i årene fremover mest rationelt udnyttes til deres formål, bør altid efter min mening være noget væsentligt for dem, der skal beskæftige sig med disse forhold.

Men det er dog selvsagt, at i en kulturstat som vor må økonomisk fremgang også have til følge, at vi tænker på vore hæmmede medborgere, således at ansvaret over